

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּת תְּעוּזָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ג - חלק י"א

קונטרס 371

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

כג) כשאנחנו עוסקים בדברי האידרא, הרשב"י בא מגן עדן מעוטר כמלך ויושב בינינו "אפילו היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו כל זמן שאנחנו עוסקים בדברי האדרא "אתערט ובא מגן עדן מעוטר כמלך שעטרותיו בראשו ויושב בינינו" (אור החמה למהר"א אזולאי בשם הרמ"ז זצ"ל).

כד) כל אותן שיזכו אליו יזכו לגאולה כי עבודה זו המועטת בזמן הזה הוא יותר חשוב מכל אילי נביות שהיו בזמן שהיה בית המקדש קיים

"ודע כי עיקר כוונת הרשב"י ע"ה בחיבור הזוהר היה לא להיות השכינה בגלות באפס שפע באין תומך ובאין עוזר לה, ורצה לעשות לה סמך ליחדה בבעלה יחוד גמור ע"י החיבור הזוהר במה שהיו הוא וחבריו עוסקים בסודות התורה שזהו גורם ליחד קב"ה ושכינתיה ע"י הסוד שהוא סוד ר"ז בגימטריא או"ר וגם ע"י החיבור ההוא יהיה ביטול הקליפות וקלות הגלות והשבתת הקטרוגים אשר החיצונים לוחטים בכל עת ובכל שעה נגד מדת הקדושה והשמות הק' הם בסוד השכינה ונגד בני ישראל הנתונים בגלות בין אומות העולם הנקראים חיוון בישין אריות ודובין וכו', והעוסק בתורה נקרא קלע וחרב ורומח והם בחינת סודות, כדי להצילם מרעתם על ידי חיבור זה כנזכר וספר זה עתיד להתגלות בימי מלכא משיחא כדי ליתן סעדא לשכינתא. והנה כל אותן שיזכו אליו יזכו לגאולה כי עבודה זו המועטת בזמן הזה הוא יותר חשוב מכל אילי נביות שהיו בזמן שהיה בית המקדש קיים." (חסד לאברהם מעין ראשון נהר כ"ד).

פרק ה

כה) לימוד הזוהר דרך בקיאות בלבד

א. אמר מורי (האר"י) זכרונו לברכה להר"א הלוי עצה טובה לענין השגה, שילמוד בזוהר דרך בקיאות בלבד בלי שיעמיק בעיון ארבעים או חמישים עלין בכל יום ושיקרא בספר הזוהר פעמים רבות. (שער רוח הקודש דף ט' עמוד ד')

כו) ראוי לקבוע שיעורו בלימוד הזוהר והתיקונים באופן שישלימם כל שנה ויתנהג בדרך זו שיראה לסיים זוהר ישן וזוהר חדש והתיקונים בכל שנה. אך אם ילמוד סדר הפרשיות של הזוהר הקדוש על סדר השבועות, לא יספיק לפעמים שנים ושלושה שבועות בפרשה אחת, דהיינו בפרשת גדולות. לכן ראוי שיקבע שיעור הלימוד מזוהר הקדוש ותיקונים ג' דפין בכל יום, שיוכל להשלים כל הזוהר ישן וחדש ותיקונים בכל שנה, ואחר לימוד ג' דפין יקבע לימודו בשאר ספרי המקובלים, וילמוד ספרי המקובלים על סדר שיכול עד שיסיים כל ספרי המקובלים הנמצאים וכו', אך הזוהר הקדוש והתיקונים יזהר לסיימם בכל שנה כנ"ל, וכזה יתנהג כל ימי חייו. (יסוד ושורש העבודה, שער השישי, שער הניצוץ)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

כו) לימוד חמש דפין זוהר בכל יום הוא תועלת גדול להנפש המקובלים כתבו, כי חמש דפין מזוהר הקדוש בכל יום הוא תועלת גדול ותיקון גדול לנפש להאירה ולזככה ולתקנה, והוא מרפא ותיקון לחטאים ולפשעים של הנפש. (מטה אפרים סימן תקט"ו ס"ק ז')

לימוד ספר הזוהר נשגב מאד לטהר ולקדש הנפש ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקב"ה. (פלא יועץ מע' ז' ערך "זוהר"). ידוע, שספר הזוהר והתיקונים וכל שכן אדרא רבא ואדרא זוטא הם דברים עמוקים מאד מאד, ונכתבו בחכמה נפלאה ונוראה אשר בדבור אחד רצוף דברים הרבה, והכל נאמר בהעלם גדול מאד, וכמו שאמר הסבא קדישא בפרשת משפטים (דף ק' ע"ב), בריה דיוחאי ידע לאסתמרא ארחוי [חוץ מהרשב"י – כי רבי שמעון בר יוחאי יודע לשמור דרכיו].

04 "עוד, שא עיניך וראה, ומה שאמר רשב"י ע"ה באדרא רבא (נשא קלד): וזה לשונו: וחמינא אלין תקונין דנהרין עלה, והוּוּ מחכאן מלי דפומנא, לאתעטרא ולאסתלקא פל חד באתריה. וכד הוּוּ מתתקנן מפומנא, פל חד וחד סליק ואתעטר ואתתקן בהווא תקונא דאתתקן הכא, מכל (ס"א בהבל דכל) פומא דחד מינן. ובשעתא דחד מינן פתח פומא, לתקנא בהווא תקונא, ההוא תקונא הוה יתיב ומחכה למלא דנפיק מפומיכוון, וכדין סלקא בדוכתיה ואתעטר.

ועוד אמר התם [זוהר חלק ג' - דף קמ"ג ע"א] וזה לשונו: זכאין אינון צדיקיא, (ס"א אתון חברייא) דכל הני מלין קדישין, דאתמרו ברוח קדישא עלאה, רוח דכל קדישין עלאין אתפללן ביה, וכו'.

הרי לך להדיא דכל דברים האמורים באדרא קדישא כולם נאמרו ברוח הקודש, והמילות עצמם שהם יוצאים מפיהם דברים ככתבן היו עושיין פעולות גדולות ונשגבות ונוראות, ואנחנו בלמדנו הדברים ההם כאשר יצאו מפומייהו דרבנן קדישי ברוח הקודש, אף על פי שהם חתומים וסגורים אצלינו ואין לנו ידיעה מהם, עושים בקריאתם פועל ותיקון למעלה מפני קדושת האותיות אשר יוצאים מפינו כמו שהם. (רב פעלים א' יורה דעה כ"ו)

כה) אם ילמוד בחלק הסוד שהוא פנימי, יזכה שיאירו עיניו להשיג בלימוד הנגלה שהוא בחוץ

"כל העוסק בתורה מבפנים תורתו מכרזת עליו מבחוץ (מועד קטן ט"ז ע"ב). יובן בס"ד הכוונה, אם ילמוד בחלק הסוד שהוא פנימי, יזכה שיאירו עיניו להשיג בלימוד הנגלה שהוא בחוץ, שיתחכם בו בזכות הלימוד של הסוד, שיראה סימן יפה בלימודו. (בן יהודע)

ההוא והלאה, חרות ושמחה בגלוי לשלט עליהם, ואז צריך לשמח עמהם. מכאן והלאה, כמו שנתנו לו חלק להתרחק מהם, כך גם נותנים לשאר העמים להתרחק מהם למטה.

בא וראה, מה הוא סוד הקרבנות להקריב שיעיר (פנגד שיעיר) ולא דבר אחר? ומדוע שיעיר בראש חדש, וכאן גם פן שיעיר? אלא, אם תאמר משום שהוא צד שלו - טוב. מדוע לא היה עז?

א"ל דבר זה צריך, והוא נמצא לבעלי כשופים, שכל מעשיהם במה שלא (מתחבר) יהיה בנקבה. ועל זה שיעיר, שלא התחבר בנקבה בכל הצדדים שלו. עז, כאשר התחבר בנקבה. ומשום שהוא מלך, נותנים לו משום הכבוד שלו, זה שלא התחבר בנקבה ולא נתן כחו לאחר. וזה ידוע לאותם המכשפים שמשתמשים במעשים אלה. ומפני כך שורים על השעיר ההוא כל אותם החטאים.

בא וראה, אף על גב שהוא חלק לצד האחר ההוא - סוד כאן. כל אלו צדדים אחרים שלמטה (שנקראים מצולות ים), כלם טמאים יותר. וכל מה שיוצאים מדרגות תחתונות, כך הטמאה שלהם יותר. ומפני כן בעז, חלקם יותר, משום שהשעירות שלו תלויות יותר מבהמה אחרת, כמו שדין שלהם תלוי למטה בטמאה. אבל מלכות הרשעה הזו האחרת, מלך של הכל בצד ההוא, הטמאה שלו היא יותר מבחירת, ולא טמאה שלמה כאלה התחתונים. ועל זה שיעיר, שהשער שלו לא תלוי ולא חלק. לא חלק, מפני הטמאה ההיא שלו. ולא תלוי, כדי שלא תתחזק בו טמאה כאלה התחתונים,

וחדוה באתגליא, לשלטאה עלייהו, כדין בעי למחרי עמהון, מכאן ולהלאה, כמה דיהבו ליה חולקא לאתפרשא מנהון, הכי נמי יהבין לשאר עמין, לאתפרשא מנהון לתתא.

הא חזי, מה הוא רזא דקרפנא, לקרבא שיעיר, (לקבל שיעיר) ולא מלה אחרא. ואמאי שיעיר בראש חדש, והכא נמי שיעיר. אלא אי תימא בגין דאיהו סטרא דיליה יאות. אמאי לא הוי עז.

א"ל מלה דא אצטריך, ואיהי אשתכחת למאריהון דחרשין, דכל עובדייהו במה דלא (אתחבר) יהא בנוקבא. ועל דא שיעיר לא אתחבר בנוקבא, בסטרינ דיליה פלהו. עז כד אתחבר בנוקבא. ובגין דאיהו מלפא, יהבין ליה בגין יקרא דיליה, האי דלא אתחבר בנוקבא, ולא יהיב חיליה לאחרא. ודא אשתמודע לאינון חרשין, דמשתמשין בהני עובדי. ובגיני כך, שריין על ההוא שיעיר, כל אינון חטאיהון.

והא חזי, אף על גב דאיהו חולקא לההוא סטרא אחרא, רזא הכא, כל הני סטרינ אתרנין דלתתא, (ראקרון מצולות ים) פלהו מסאבין יתיר. וכל מה דנחתין דרגין תתאין, הכי מסאבו דלהון יתיר. ובגין כך, בעז יתיר חולקיהון, בגין דשערא (דף קפ"ה ע"ב) דיליה תליא יתיר מבעירא אחרא, כמה דדינא דלהון תלי לתתא במסאבו. אבל האי מלכו חייבתא אחרא, מלפא דכלא בההוא סטרא, ברור איהו יתיר מסאבו דיליה, ולא מסאבו שלים כהני תתאי. ועל דא שיעיר, דשער דיליה לא תליא, ולא שעיע. לא שעיע, בגין דההוא מסאבו דיליה. ולא תליא, בגין דלא יתתקף ביה מסאבו כהני

תתאי, ועל דא ודאי שְעִיר וְלֹא אַחְרָא. כְּפֹר, אַמַּאי אַקְרִי כְּפֹר, אֲלֵא בְּגִין דְּנִקְי כָּל מְסָאבו, וְאַעְבְּר לִיה מְקַמִּיה, בְּהֵהוּא יוּמָא. וְעַל דָּא, יוֹם כְּפֹר: יוּמָא דְנִקְיֹתָא, וְהָכִי קְרִינָא לִיה. פְּתִיב (ויקרא טז) פִּי בְיוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם לְטַהַר אֶתְכֶם, פִּי הַיּוֹם הַזֶּה מִיבְעֵי לִיה, מָאִי כִּי בְיוֹם הַזֶּה. אֲלֵא בְּגִין דְּאַתְדְּפִי מְקַדְשָׁא לְעִילָא, וְאַתְנַקִּי (נ"א וְאַתְנַהִיר) פְּתִיב פִּי בְיוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם, יִכְפֹּר וּיִנְקִי בְּקַדְמִיתָא בְיוֹם הַזֶּה, בְּגִין דִּיתְדְּכִי, וּלְבַתֵּר עֲלֵיכֶם.

תנו, יכפר ביום הזה, וינקי ליה בקדמיתא, וכל דא עליכם, בגינכון אצטריף לנקהא ליה, ולדכאה ליה בקדמיתא. יכפר, מאן יכפר. אלא דא הוא עלמא עלאה, דנהיר ונקי לכלא. ועל דא כלהו סטרין בישין, דאקרוין מצולות ים, אתעברו. וכמה דאינון מצולות ים תליין, דכי נמי תלייא שערא (ס"א דיליה, דהוא סטרא וכו') דיליה כל ההוא סטרא דלהון, ושערא דההוא סטרא לא שעיע.

בגוונא דא כתיב, (ויקרא טז) וכפר על הקדש מטומאת בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם. וכל חטאתם מבעי ליה, אלא להנאה להון, מפאן ולהלאה לכל חטאתם דלא יכיל מקטרגא לשלטאה עליהו (ועל דא) ביומא דכפור, דאיהו קנוחא דכל חובין, ונקיין דלהון. בעאן ישראל לנקהא גרמייהו, ולמהך יחפי רגלין, פמלאכי עלאין. חמש ענויין, בגין לאסתיעא בחמש סטרין עלאין, דיומא דכפורי אפיק לון, ואינון תרעין דיליה.

וא' שתיה קא חשיב, דאיהו מסטרא דיצחק, הא שית, ואף על גב דבכלל אכילה איהו, וכדין אינון שית, וענויא בתראה תשמיש

ועל זה ודאי שעיר, ולא אחר. כפור, מדוע נקרא כפור? אלא מפני שמנקה כל טמאה ומעביר אותה מלפניו ביום ההוא. ועל זה יום כפור יום של נקיין, וכף קוראים לו, שכתוב (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם. כי היום הזה צריך לו לכתב! מה זה כי ביום הזה? אלא משום שמטהר מקדש למעלה ומתנקה (ומאיד), כתוב כי ביום הזה יכפר עליכם. יכפר וינקה בתחלה ביום הזה, כדי שיהיה, ולבסוף עליכם.

עוד, יכפר ביום הזה, וינקה לו בתחלה. וכל זה עליכם, בסבתכם צריך לנקות אותה, ולטהר אותה תחלה. יכפר - מי יכפר? אלא זהו עולם העליון שמאיר ומנקה לכלם. ועל זה כל צדדים רעים, שנקראים מצולות ים, עוברים. וכמו שאותן מצולות ים תליויות, כך גם תליויות שערות (שלו, שהוא יצ) שלו, שהוא צד שלכם, ושער של הצד ההוא לא חלק.

כמו זה כתוב, (שם) וכפר על הקדש מטמאת בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם. וכל חטאתם צריך לו לומר! אלא להנאה שלכם. מפאן והלאה לכל חטאתם, שלא יכול המקטרג לשלט עליהם (ועל זה) ביום כפור, שהיא העברת כל החובות ונקיין שלהם. צריכים ישראל לנקות עצמם וללכת יחפי רגלים פמלאכי עליון. חמשה ענויים כדי להעורר בחמשה צדדים עליונים שיום הכפורים מוציא אותם, והם שערים שלו.

ואם שתיה מחשיב, שהיא מצד של יצחק, הרי ששה. ואף על גב שבכלל אכילה היא, ואז הם ששה, וענוי אחרון תשמיש המטה הוא, ובדרגה ששית

המטה איהו, ובדרגא שתיתאה שכיח, ולקבליה אנן עבדין ענויא דא.

כתוב (במדבר כט) ובצעשור לחדש השביעי הזה, וכתוב (ויקרא כג) אך בצעשור לחדש. בצעשור, בצעשירי מיבעי ליה, מאי בצעשור. אלא, בגין דהשתא ביומא דא, פל דרגין עלאיין, אתיין אלין על אליון, למשרי על סיהרא, ולאנהרא לה. וכלהו ברזא דעשור, עד דסלקא למאה. וכד קיימא ברזא דמאה, כדין פלא חד, ואקרי יום הפפורים. ועל דא בצעשור, כמה דאת אמר זכור, שמור, דכלהו אתיין בגין לעשרא ולאנהרא ברזא דעשור.

אהדרר האי סבא רישיה לקבליה דרבי שמעון, ואמר ליה, (רבי שמעון) הא ידענא דשאלתא תבעי בהאי, בצעשור לחדש השביעי. אמר ליה רבי שמעון ודאי, (כ"א דא בעשירי יאות הוא, וקבי הוא, אבל בעשור אמאי וכו') בצעשור יאות הוא. אי הכי הוא, אמאי סליק למאה, והא מקרא לא אתחזי, אלא דסליק לשבעין, משמע דכתיב בצעשור לחדש השביעי, וכד מעשרי לשביעאה עשור זמנין, הא ודאי סליק לשבעין. אמר ליה, על דא אהדרנא רישא לגבך, דהא ידענא דחפימא אנת.

הא חזי, תרין רזין הכא, חד דהא סיהרא חדש השביעי אקרי, ובגין כך אקרי חדש השביעי עשור, בגין דקא מנהרין לה עשור זמנין, הא מאה. ותו, האי מלה דקאמרת, ודאי לשבעין סליקא בהאי יומא, (ובדרגא דשבעין איהו, ובדרגא דמאה איהו. לדרגא דמאה לאשלימא ולאנהרא.) ובהאי דרגא דשבעין, דהא ביומא דא נטיל לכל עצמא דישראל למידן, וכלהו קיימין בנשממתא יתיר מגופא, דהא ביומא דא ענויא דנפשא איהו, ולא מגופא, כמה דאת אמר ועניתם את

נמצא, וכנגדה אנו עושים ענוי זה.

כתוב (במדבר כט) ובצעשור לחדש השביעי הזה, וכתוב (ויקרא כג) אך בצעשור לחדש. בצעשור - בצעשירי צריף לו לומר! מה זה בצעשור? אלא משום שעתה ביום זה, כל מדרגות עליונות באות אלו על אלו לשרות על הלכנה ולהאיר אותה, וכלן בסוד של עשור, עד שעולה למאה. וכאשר עומדת בסוד של מאה, אז הכל אחד, ונקרא יום הפפורים. ועל זה בצעשור, כמו שאתה אומר זכור, שמור, שכלם באים כדי לעשר ולהאיר בסוד של עשור.

החזיר הדין הזה ראשו כנגד רבי שמעון, ואמר לו, (רבי שמעון) הרי ידעתי ששאלה תקשה בכאן, בצעשור לחדש השביעי. אמר לו רבי שמעון, ודאי, (זה בעשירי נכון הוא וכן הוא, אבל בצעשור מדוע וכו') בצעשור נכון הוא. אם כך הוא, מדוע עולה למאה? והרי מהפסוק לא נראה, אלא שעולה לשבעים, ממשמע שכתוב בצעשור לחדש השביעי. וכאשר מעשרים לשביעי עשור פעמים, הרי ודאי עולה לשבעים. אמר לו, על זה החזרתי ראשי כלפיד, שהרי ידעתי שחכם אתה. בא וראה, שני סודות פאן. אחד, שהרי הלכנה נקראת חדש השביעי, ומפני כן נקרא חדש השביעי עשור, מפני שכלשמיאירים לה עשור פעמים - הרי מאה. ועוד, דבר זה שאמרת, ודאי לשבעים עולה ביום זה (ובמדרגה של שבעים היא, ובמדרגה של מאה היא, לדרגה של מאה להשלים ולהאיר). ובדרגה זו של שבעים, שהרי ביום זה נטיל לכל עם ישראל לדון, וכלם עומדים בנשמה יתיר מהגוף, שהרי ביום זה ענוי של הנפש הוא, ולא של הגוף, כמו

שנאמר ועניתם את נפשתיכם. כי כל הנפש אשר לא תענה, ויום זה לוקח לכל הנפשות ונמצאות ברשותו. ואם לא עומדת בסוד (ברשות) של שבועים, אין לה רשות בנפשות (לעמד שם), שעמידת הנפשות בסוד של שבועים, כמו שנאמר (תהלים צ) 'מי שנותנינו בהם שבועים שנה וגו'.

ואם תאמר, נפשות הלדים שלא השלימו לשבועים שנה לא שולטת בהם - ודאי ששולטת בהם, אבל לא בשלמות, כמי שזכה לזמים הרבה למצוות התורה, ועם כל זה, בכל שבועים שנה היא הולכת. ועל זה למדנו, אחד המרבה ואחד הממעיט. מה זה אחד? ביחוד של שבועים שנה, מי שמרבה ומי שממעיט.

ועל זה ביום הכפורים עוברת בכל השבועים, ונשלמת דרנה זו בכלם, וכל הנשמות עולות לפניו, ודן את כלן בדין, והקדוש ברוך הוא מרחם על ישראל ביום זה. מי שלא העביר טנוף מרוחו לכפר עליו, (ביום זה) כֹּאֲשֶׁר עוֹלָה תפלתו ביום זה, טובע במקום ההוא שנקרא רפש וטיט, והוא מצולות ים, ולא עולה להיות עטרה בראש המלך.

ביום זה לא צריך בן אדם לפרש חטאיו בפני אחר, משום שפמה הם שלוקחים הדבור ההוא ומעלים אותו למעלה, ויש עדים בדבור ההוא. ומה (מיכה ז) משכבת חיקך שמר פתחי פיך - כל שפן אלו שהולכים ומסתכלים לקטרג עליהם ומעידים עליהם, וכל שפן שעזות הוא לפני הכל וחלול שמו של הקדוש ברוך הוא. ועל זה כתוב, (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטא את בשרך. (מכאן והלאה סוד

באופן אחר)

פתח ואמר, (שמות יב) החדש הזה

נפשותיכם כי כל הנפש אשר לא תענה. והאי יומא נטיל לכל נפשאן והווי ברשותיה, ואי לא קיימא ברזא (ג"א ברשותא) דשבועין, לית ליה רשו בנפשאן, (ס"א לקיימא תמן) דקיימא דנפשאן ברזא (דף קפ"ד ע"א) דשבועין, פמה דאת אמר (תהלים צ) ימי שנותינו בהם שבועים שנה וגו'.

וא' תימא נפשאן דרביי דלא אשלימו לשבועין שנין לא שלטא בהו. ודאי שלטא בהו, אבל לא בשלימו, כמאן דזכי יומין סגיאין לפקודי אורייתא, ועם כל דא בכלהו שבועין שנין אזלא. ועל דא תנינן אחד המרבה ואחד הממעיט. מאן אחד. ביחודא דשבועין שנין, מאן דאסגי, ומאן דאמעטיט.

ועל דא, ביומא דכפורי אעבר בכלהו שבועין, ואשתלים האי דרגא בכלהו, וכל נשמתין סלקין קמיה, ודאין להון בדינא, וקודשא בריה הוא חייס עליהו דישראל ביומא דא, מאן דלא אעבר טינא מרוחיה לכפרא עליה, (ביומא דא) פד סליק צלותיה בהאי יומא, טבע בההוא אתר דאקרי רפש וטיט, ואיהו מצולות ים ולא סליק לאתעטרא ברישא דמלכא.

ביומא דא לא אצטרף בר נש לפרשא חטאוי קמי אחרא, בגין דכמה אינון דנטלי ההיא מלה, וסלקי לה לעילא, ואית סהדין בההיא מלה. ומה (מיכה ו) משכבת חיקך שמר פתחי פיך, כל שפן אינון דאזלי ועייגי לקטרגא לון, וסהדי עליה. וכל שפן דחציפו איהו לקמי כלא, וחלול שמה דקודשא בריה הוא. ועל דא כתיב, (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטא את בשרך. (מכאן והלאה רוא בגוון אחרא).

פתח ואמר, (שמות יב) החדש הזה ראש חדשים וגו', וכי כלהו זמנין וחדשין

לְאוּ אִינוּן דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אלא תְּדַשְׁבֵּם לֹא כְּתִיב) אֵלֶּא הַחֲדָשׁ הַזֶּה לְכֶם, דִּילִי אִיהוּ, אֲבָל אֲנָא מְסֻרִית לִיהּ לְכוּן, דְּלְכוּן אִיהוּ בְּאַתְגְּלֵיא, אֲבָל שְׂבִיעָא דִּילִי אִיהוּ, וְעַל דָּא אִיהוּ בְּכֶסֶה, וְלֹא בְּאַתְגְּלֵיא. יִרְחֵא דְלְכוּן, אִיהוּ בְּסִדְרָא, כְּסִדְרֵ דְאַתּוּן אֲבִיב, דְּאִיהוּ אב"ג. י"ב אִיהוּ רְזָא דְג'. (ס"א וְאִיהוּ אב"ג כְּסִדְרָא דְאַתּוּן) אֲבָל יִרְחֵא שְׂבִיעָא דִּילִי אִיהוּ מְסוּפָא דְאַתּוּן. (ס"א תִּשְׁרִי) מְאִי טַעְמָא. אַתּוּן מִתְתָּא לְעִילָא, וְאַנָּא מְעִילָא לְתַתָּא.

לְכֶם רֵאשׁ חֲדָשִׁים וְגו'. וְכִי כָל הַזְּמַנִּים וְהַחֲדָשִׁים אֵינֶם שֶׁל הַקּוּדֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? (אֵלֶּא תְּדַשְׁבֵּם לֹא כְּתִיב) אֵלֶּא הַחֲדָשׁ הַזֶּה לְכֶם, שְׂלִי הוּא, אֲבָל אֲנִי מְסֻרְתִי אוֹתוֹ לְכֶם. שְׂלִי לְכֶם הוּא בְּנִגְלָה, אֲבָל שְׂבִיעִי שְׂלִי הוּא, וְעַל זֶה הוּא בְּכֶסֶה וְלֹא בְּגִלּוּי. חֲדָשׁ שְׂלִיכֶם הוּא מְסֻדְרֵ כְּסִדְרֵ אוֹתִיּוֹת אֲבִיב, שְׁהוּא א' ב' ג'. י"ב הוּא סוּד אוֹת ג' (דוּדא א' ב' ג' כְּסִדְרֵ הָאוֹתִיּוֹת). אֲבָל הַחֲדָשׁ הַשְּׂבִיעִי, שְׂלִי הוּא מְסוּרְתֵי הָאוֹתִיּוֹת (תִּשְׁרִי). מַה הַטַּעַם? אַתֶּם מְמַטְּה לְמַעְלָה, וְאֲנִי מְמַעְלָה לְמַטָּה.

הָאִי דִּילִי. בְּרִישָׁא דִּירְחָא, אֲנָא אִיהוּ בְּאַתְכְּסִיָּא. בְּעֶשְׂרָה דִּירְחָא, אֲנָא אִיהוּ, בְּגִין דְּאַנָּא בְּחֻמְשׁ קְדָמָאִי, וּבְחֻמְשׁ אַחֲרָנִין, וּבְחֻמְשׁ תְּלִיתָאִי. בְּקִדְמִיתָא דִּירְחָא אֲנָא אִיהוּ, בְּגִין חֻמְשָׁא יוֹמִין. בְּעֶשְׂרָה דִּירְחָא אֲנָא אִיהוּ, בְּגִין חֻמְשׁ יוֹמִין אַחֲרָנִין. בְּחֻמְשָׁה עֶשֶׂר דִּירְחָא אֲנָא אִיהוּ, בְּגִין חֻמְשׁ תְּלִיתָאִי.

זֶה שְׂלִי. בְּרֵאשׁ הַחֲדָשׁ אֲנִי הוּא, כְּכֹסֵי, וּבְעֶשְׂרָה לַחֲדָשׁ אֲנִי הוּא, מְשׁוּם שְׂאֲנִי בְּחֻמְשׁ רֵאשׁוֹנוֹת, וּבְחֻמְשׁ אַחֲרוֹנוֹת, וּבְחֻמְשׁ שְׂלִישִׁיתוֹת. בְּתַחֲלַת הַחֲדָשׁ אֲנִי הוּא מְשׁוּם חֻמְשָׁה יָמִים. בְּעֶשְׂרָה לַחֲדָשׁ אֲנִי הוּא מְשׁוּם חֻמְשָׁה יָמִים אַחֲרֵים. בְּחֻמְשָׁה עֶשֶׂר לַחֲדָשׁ אֲנִי הוּא מְשׁוּם חֻמְשׁ שְׂלִישִׁים.

מְאִי טַעְמָא כּוּלֵי הָאִי. בְּגִין דְּכָל יִרְחָא דָּא מְעַלְמָא עֲלָאָה אִיהוּ, וְעַלְמָא עֲלָאָה בְּרְזָא דְחֻמְשׁ אִיהוּ, בְּכָל זְמַנָּא וְזְמַנָּא, וּבְגִינֵי כֵךְ יִרְחָא דָּא אִיהוּ בְּכֶסֶה, וְלֹא בְּאַתְגְּלֵיא, בְּגִין דְּעַלְמָא עֲלָאָה בְּכֶסֶה אִיהוּ, וְכָל מְלוּי בְּאַתְכְּסִיָּא. וְיִרְחָא דָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ בְּלַחוּדוּי. פִּיּוֹן דְּמָטָא יוֹמָא דְחֻמְיֶסְר, כְּדִין גְּלִיָּיא. כֹּלָּא אִיהוּ מְטָא בְּחֻדְתוֹתָא דְסִיְהָרָא, וְסִיְהָרָא אֲשַׁתְּלִימָת, וְאַתְנַהֲרִית מְאִימָא עֲלָאָה, וְקִיִּימָא לְאַנְהָרָא לְתַתָּאִי מְגוּ נְהוּרָא דְלְעִילָא, וְעַל דָּא אֲקָרִי רֵאשׁוֹן, כְּמַה דְאַתְ אָמַר (ויקרא כג) וּלְקַחְתֶּם לְכֶם בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן. עַד הַשְּׁתָּא קִיִּימֵי פְלִהוּ יוֹמִין בְּרְזָא עֲלָאָה, מְכַאֵן נַחְתִּין לְרְזָא תַתָּאָה.

מַה הַטַּעַם כָּל זֶה? מְשׁוּם שְׂכַל חֲדָשׁ זֶה הוּא מְעוּלָם הַעֲלִיּוֹן, וְעוּלָם הַעֲלִיּוֹן כְּסוּד חֻמְשׁ הוּא, בְּכָל זְמַן וְזְמַן, וּמְשׁוּם כֵךְ חֲדָשׁ זֶה הוּא כְּכֹסֵי וְלֹא בְּגִלּוּי, מְשׁוּם שְׂעוּלָם הַעֲלִיּוֹן כְּכֹסֵי הוּא, וְכָל דְכָרְיוּ בְּהַסְתֵּר. וְחֲדָשׁ זֶה הוּא שֶׁל הַקּוּדֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבַדּוּ. פִּיּוֹן שְׂמֻגִיעַ יוֹם הַטָּ"ו לַחֲדָשׁ, אֲזַי מִתְגַּלֶּה. הַכֹּל הוּא מְגִיעַ בְּהַתְחַדְשוֹת הַלְבָנָה, וּנְשַׁלְמַת הַלְבָנָה וּמְאִירָה מְאִמָּא הַעֲלִיּוֹנָה, וְעוֹמְדַת לְהָאִיר לְתַחְתּוֹנִים מִתּוֹךְ הָאוֹר הַעֲלִיּוֹן, וְעַל זֶה נְקָרָא רֵאשׁוֹן, כְּמוֹ שְׁנְאָמַר (ויקרא כג) וּלְקַחְתֶּם לְכֶם בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן. עַד עַכְשָׁו עוֹמְדִים כָּל הַיָּמִים כְּסוּד עֲלִיּוֹן. מְכַאֵן יוֹרְדִים לְסוּד תַּחְתּוֹן. בְּאִירָאָה, מִיּוֹם הַעֲלִיּוֹן הָיוּ יָמִים

הָא חֲזִי, מִיּוֹמָא עֲלָאָה הוּוּ אֲלִין יוֹמִין קְדָמָאִין, רְזָא דְעַלְמָא עֲלָאָה, מְאֵן דְּאִין

אלו הראשונים, סוד של העולם העליון, מי דן דין של העולם, שהרי דין לא נמצא בנה העולם אלא מדין התחתון? (סוד) שנה - (ישעיה נד) אלהי כל הארץ יקרא. שאם תאמר דין העולם דן למעלה, אם כן לא היה נקרא עולם החרות, עולם שהוא אור של כל העולמות, עולם של כל החיים, עולם של כל החרות. ואם תאמר מדין של יצחק - אם הוא מעורר דין לגבי העולם הזה, לא יכולים כל העולם לסבל, שהאש העליון הפקיר ההוא, אין מי שסובל אותו, אלא אש שלמטה, שהוא אש שסובל אש.

א"ת, כמו שהעולם הזה עולם התחתון של כל העולמות, כך גם כל דיניו מעולם התחתון, של אלקים שופט. וזה נקרא דין עליון על העולם הזה, ומשום שהוא דרגה שביעית, לא גוזרים גזרה על כן אדם אלא מעשרים שנה ומעלה.

הכתוב הנקן הזה ברבי שמעון, וראה אותו שזולגות עיניו דמעות. אמר רבי שמעון, אם היא שביעית, מדוע מעשרים שנה ומעלה? אמר לו, אשרי מי שמדבר על אונים שומעות.

בא וראה, בית דין שלמטה בארץ לא גוזרים דין על כן אדם עד שלש עשרה שנה. מה הטעם? משום שעוזבים שבע שנים לשביעית, אלהי כל הארץ יקרא. ואין רשות לאדם באלו השבע, ואלו השבע לא נמצאות אלא על שלש עשרה שלמטה (פארץ), שאלו כסא לגביו, ומשום זה כל גזרות וכל הדינים שלמטה, מאלו השבע שנים שלמטה, כללות של עשרים שנה הם.

ודין העולם בראש השנה הוא על כן להטהר לגבי העולם העליון,

דינא דעלמא, דהא דינא לא אשתכח בהאי עלמא, אלא מדינא תתאה, (ס"א רוא) דדא (ישעיה נד) אלהי כל הארץ יקרא. דאי תימא דינא דעלמא דאין לעילא, אי הכי לא אתקרי עלמא דחירו, עלמא דנהירו דכל עלמין. עלמא דכל חייך, עלמא דכל חירו. ואי תימא מדינא דיצחק. אי איהו אתער דינא לגבי האי עלמא, לא יכלין כל עלמא למסבל, דההוא אשא תקיפא עלאה, לא אית מאן דסביל ליה, אלא אשא דלתתא, דאיהו אשא דסביל אשא. א"ת, כמה דעלמא דא עלמא תתאה דכלהו עלמין. הכי נמי כל דינוי מעלמא תתאה, דאלהים שופט. ודא אקרי דינא עלאה על האי עלמא, ובגין דאיהו דרגא שביעאה, לא גזיר גזרה על בר נש, אלא מעשרין שנין ולעילא.

אשגח האי סבא ברבי שמעון, וחקא ליה דזלגין עינוי דמעין. אמר רבי שמעון, אי היא שביעאה, אמאי (דף קפ"ו ע"ב) מעשרין שנין ולעילא. אמר ליה, זכאה מאן דמליל על אודינן דשמעין.

הא חזי, בי דינא דלתתא בארעא, לא גזרין דינא על בר נש, עד תליסר שנין. מאי טעמא. בגין דשבקין שבע שנין לשביעאה, אלהי כל הארץ יקרא. ולית רשו לבר נש באינון שבע. ואינון שבע, לא שראן אלא על תליסר דלתתא, (בארעא) דאינון כורסייא לגביה, ובגין כן, פל גזרין, וכל דינן דלתתא, מאינון שבע שנין דלתתא, פללא דעשרין שנין איהו. ודינא דעלמא בראש השנה, על ידא דהאי דרגא איהו, דאיהו ממש קיימא בדינא על בנוי בהאי עלמא, בגין לאתדכאה לגבי

די זו המדרגה, שהוא ממש עומד בדין על בניו בעולם הזה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עֲלָמָי וְתַבְרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בת פלוגי) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בס"ד

הביאו פְּרָכָה אֶל בֵּיתְכֶם - לְמַדּוּ וְהִפִּיצוּ אֶת הַזֶּהָר הַקָּדוֹשׁ

וְתִזְכּוּ לְהַבְטִיחוֹת הַגְּדוֹלוֹת שֶׁל הַרְשָׁב"י הַקָּדוֹשׁ
(זֶהָר תְּרוּמָה קכ"ח)

תָּנוּ ע"ז לְאֱלֹקִים

סֵט זֶהָר בְּמַחִיר מְסֻבָּד

נח בְּלֶבֶד

77

הִזְדַּרְזוּ הַמְּלֵאֵי אוֹזֵל!

ניתן לרכוש בחנות "מלכות דוד" רח' השומר 74 בני ברק
או ב"מפעל הזוהר העולמי" רח' נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

אמר משה רבינו לרשב"י: "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר... ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" ויתקיים בהון ד' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר (דברים לב, יב) פרוש: משום שעתידים ישראל לטעום מאילן החיים שהוא ספר הזוהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בנו הפסוק שהשם יוציאנו מן הגלות בלי קטרוג. (רעיא מהימנא פרשת נשא דף קכד:)